

Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea sfântului ierarh Spiridon

Sunt Dumnezeu Fiul, și Mă așez cuvânt pe pământ și păstoresc cu el pe cei ce au credință. Dar cine sunt cei ce au credință? Aceia sunt cei ce iubesc, cei ce învață iubirea și iubesc apoi, și sunt ei fiii lui Dumnezeu pe pământ.

Sunt Domnul Iisus Hristos și vin pe pământ cuvânt, așa cum am venit acum două mii de ani și M-am așezat într-o iesle prunc, și am fost crescut apoi de părinții cei de pe pământ, de cei care M-au primit de la Tatăl și de la Duhul Sfânt ca să Mă nasc și ca să cresc și ca să Mă vestesc Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat și Cel de o ființă cu Tatăl, și să aduc pe pământ împărăția cerurilor și toată lucrarea ei, pe care s-o lucrez apoi cu omul și s-o cresc cât pământul de multă și să cuprind în ea pe cei fără împărăție, că altă împărăție nu este, iar dacă omul nu află împărăția Mea el rămâne fără țară și fără împărat și nu are nume, și nu are dovada că a fost sau că este sau că va fi el apoi.

O, împărăția lui Dumnezeu este numai una, numai ea este împărăție, și numai cei ce locuiesc în ea rămân și sunt, și pe aceasta am adus-o și am așezat-o Eu pe pământ cu oamenii acum două mii de ani, dar cei de atunci nu au aflat-o căci n-au aflat ei ușa, n-au aflat pe împăratul ei, n-au aflat fiindcă n-au avut credință. Numai cei ce cred pe Dumnezeu și iau de la El veste și cuvânt pentru credință, numai aceia au credință, numai aceia știu să aibă credință, și prin ea nădejde și țară apoi.

Mi-am ales pentru a doua oară o țară de venire pe pământ, așa cum Mi-am ales acum două mii de ani pământul lui Israel și neamul acestei seminții, dar n-am găsit credință pe acest pământ când am venit și M-am născut în această țară și am crescut și am mărturisit dumnezeirea Mea ca să Mă fac Dumnezeu cunoscut pe pământ între oameni, dar credință n-am găsit, și M-am întors înapoi la Tatăl, și am lăsat câțiva în urma Mea care să Mă mărturisească peste timp că am stat pe pământ cu oamenii treizeci și trei de ani, și lumea nu M-a cunoscut. Venisem să Mă mărturisesc lumină a oamenilor, și eram în lume, căci lumea a fost făcută prin Mine, dar lumea nu M-a cunoscut. Venisem la ai Mei, la poporul cel mărturisit al Domnului pe pământ, dar ai Mei nu M-au primit, iar tuturor celor ce M-au primit crezând în numele Meu, le-am dat lor dreptul să se facă pe pământ copiii lui Dumnezeu, născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu, precum este scris, și iată, cei fără de credință nu au nimic și nu au țară, precum și cei ce se leapădă să mai creadă și care pierd tot ce au avut când își pierd credința, căci numai prin credință poate omul să fie, precum numai prin Dumnezeu sunt toate cele ce sunt.

O, pace poporului cuvântului Meu din mijlocul neamului român, pace celui credincios! Pace vouă, fiilor! Vă spun fii, căci voi aveți pe Dumnezeu de tată și Îl slujiți pe El. Vă spun fii ai lui Dumnezeu că voi aveți credință, măi fiilor. Cei ce se leapădă de credință nu mai sunt, o, nu mai sunt, căci cu ce mai poate rămâne cel fără de nădejde? Ce nădejde mai poate fi adevărată în omul care părăsește pe Domnul și povăța Lui de peste el? Unul ca acela zice că-L are pe Domnul de Dumnezeu chiar și când nu-L mai are, părăsindu-L pe El. O, așa spunea și Israel când M-a părăsit și M-a alungat cu moarte pe cruce, și spunea poporul acela că-l are pe Moise, pe Avraam, că-L are pe Dumnezeu de Tată, și tot așa spun și cei ce pleacă de lângă fiii împărăției Mele, dar iată, lucrarea credinței este alta, este cea care îl ține al lui Dumnezeu pe om, iar cei ce se leapădă nu mai au minte, de vreme ce nu mai au frică de Dumnezeu, care să-i oprească de la cele oprite pentru fiii lui Dumnezeu.

O, fiilor credincioși, sunt la masă cu voi și cu ierarhul Spiridon, dimpreună cu ceata arhierilor din cer, din care el face parte. Sunt cu omul cel credincios, așa cum a fost el pe pământ, căci în vremea lui nu era credință, și erau oameni plini de ranguri din dreptul credinței în Dumnezeu, dar nu lucrau aceștia credință.

O, fiilor, nu este a tuturor credința, și nici iubirea, măi fiilor. O, învățați mereu, și neîncetat să învățați iubirea și lucrarea ei, ca nu cumva să vină fără veste peste voi gândul care să vă lepede de credință, de frica de Dumnezeu, care îl ține credincios și cuminte pe om, căci cei ce-și pierd frica de Dumnezeu își pierd mintea mai întâi, și iată-i cum își pierd credința apoi și-și iau liber pentru plăceri, pentru împătımire cu cele de pe pământ, pentru duhul semeției, căci cine-și leapădă credința și cumintenia ajutată de credință, aceia își hrănesc cu nepăsare mintea și sunt ca stârpiturile, după ce cad din viața cea cu Dumnezeu, chiar dacă ei își mint mintea că Îl au pe Domnul de Dumnezeu al lor, așa cum și Israel își spunea și își spune în vremea lepădării lui de Mine.

Iubirea s-o învățați, și să păstrați apoi lucrarea ei, măi fiilor. Ea se mulțumește cu ce are, și mare bogăție are cel ce este mulțumit. Cine-și ia dreptul să fie nemulțumit, acela este cel mai sărac între oameni, și este plin de păcatul semeției și de puii lui lucrători în mintea și în carnea lui, și iată, e sărac cel nemulțumit.

O, fiilor, iată ce vă învăț: Nu fiți niciodată nemulțumiți, fiilor, căci cei ce se nemulțumesc își pierd pic cu pic iubirea și statornicia statului lor cu Mine și lângă Mine și-Mi caută apoi vină. Voi însă să vă aveți unii pe alții bogăție și avuție de la Dum-nezeu, și trebuie să păstrați ceea ce aveți, ca nimeni să nu vă smulgă vouă acest dar. O, cu ce mai rămâne cel ce se pierde de frați, de avutul Domnului pe pământ? Unul ca acela rămâne cu fiii oamenilor, cu care el îi schimbă pe frați, iar fiii oamenilor își fac unii altora numai dezamăgiri, numai iubiri cu care nu rămân, ci pier ca năluca.

Am zis celor ce Mă iubeau, «rămâneți în iubirea Mea» le-am zis lor. O, rămâneți cu cei credincioși vă spun și vouă, măi fiilor, căci cei necredincioși văd totul și pot totul prin ochii și prin mintea diavolului, și tot așa și aleg.

O, fiilor, povața cea părintească a ierarhului Spiridon să rămână cu voi și s-o lucrați, măi fiilor, că iată, îl așez pe el să cuvinteze acum peste biserica Mea de nou Ierusalim și s-o povățuiască, și să fie așezat în cartea Mea cea de azi cuvântul său.

Binecuvântată să fie intrarea ta în cartea Mea, slujitorule credincios! Eu, Domnul Iisus Hristos, te așez să lucrezi. Amin.

— *Și eu Te binecuvintez, Doamne, pe Tine. Te binecuvintez, binecuvântând adevărul cuvântului Tău de azi și lăsând această dovadă pe masa poporului Tău, care-Ți este casă pe pământ, Ție și sfinților Tăi, cu care vii, precum este scris să vii.*

Și eu las poporului Tău povață de credință, și de iubire prin credință, o, Doamne. Cine se apropie de Tine ca să creadă cuvântul Tău, dar se leapădă apoi, acela se leapădă de colacul de salvare în mijlocul apei involburate și e în primejdie de păcatul lovirii înapoi, pe care-l poate săvârși. Mai la îndemână îi este omului necredința, Doamne, și aceasta pentru că omul este păcătos, și pe lângă aceasta este și plin de semeție înaintea celorlalți oameni, ba chiar și înaintea Ta, când el dă să Te învinuiască lovind înapoi.

Eram după rang arhiereu, ca și ceilalți arhierei din vremea mea, dar eu nu iubeam slava deșartă, nu primeam slavă de la oameni, nu puteam îndura această rușine, căci eram zdrobit sub puterea smereniei de duh, și de aceea căutam să fiu cât mai smerit la vorbă și la port. A fost nevoie să săvârșesc minuni prin cuvânt și prin faptă, dar nu să fiu slăvit, ci pentru puterea credinței în Tine a oamenilor am făcut aceasta, și mai ales să-i rușinez pe cei necredincioși, care au făcut urât de tot când au văzut puterea și fapta credinței mele în fața rătăcirii minții lor. Arhierei eram după rang și eu, și ei, dar iată, credința nu era la fel, ci era numai a mea, nu și a lor, căci ei erau fiii semeției și ai slavei deșarte, iar eu eram slujitorul cel credincios și smerit înaintea Ta, precum îmi erau firea și iubirea.

Grăiesc poporului cuvântului Tău și îl învăț pe el ca și Tine, Doamne, să iubească îl învăț, și să învețe iubirea îl povățuiesc, căci iubirea trebuie învățată lucrând la ea și cu ea, și probată

între frați și povățuită mult, căci omul trebuie să fie asemenea lui Dumnezeu când el are iubirea ca lucrare.

O, fii ai Cuvântului Hristos, învățați să iubiți. Nu vă înșelați că aveți iubire sau că știți să iubiți. Fiți smeriți, fiți smeriți, fiți mult smeriți. Fiți aplecați, căci iubirea se apleacă, și dați la toți cei credincioși această lecție de azi, și să învețe și ei că iubirea din om nu caută, o, nu caută să învinuiască pe nimeni și nimic. Cine iubește nu învinuiește, iar cine nu iubește învinuiește, o, și cade apoi, și face prin aceasta dovada ne iubirii de frați.

O, fiilor, lucrarea ne iubirii din frați eu am simțit-o din plin, căci frații mei arhieriei din vremea aceea stăteau înaintea turmei creștine fățarnici de tot în iubire, și erau ca vorba care spune: „acasă lei, și pe stradă miei”, dar eu i-am rușinat pe ei în casa Tatălui meu și la toți am arătat fățarnicia lor, că nu iubeau ca și cei credincioși, ci iubeau fără de rod înaintea lui Dumnezeu, căci păcatul invidiei, și mai ales lucrat el pe calea bisericii, acest păcat dezmoștenește de tot pe cel care-l are lucrător în sângele lui, căci ei n-au învățat iubirea.

O, fiilor, învățați iubirea. Cine are iubire este cel ce se vede că o are prin toată lucrarea lui cea plină de aplecare și de răbdare și de dăruire și de viață din Dumnezeu de la unii la alții între cei ce iubesc. Cel ce are iubire este cel ce-și simte păcatele, mai mult decât ceilalți păcătos văzându-se, și stă umilit și miluit, iar cine nu are iubire acela vede mereu la ceilalți păduchele, dar lui nici măcar căpușa umflată nu și-o bagă în seamă când ea îi sugă sângele adâncită în carnea lui, și aceasta din pricina necinstirii cea pentru frați și a ne iubirii, cu care este pedepsit și care-l conduce la necredință, la rătăcire de minte apoi.

O, învățați-vă să fiți blânzi și iubitori până și cu cei răi, până și cu cei răufăcători, ca să vadă aceștia fapta iubirii și lucrarea ei și bucuria de la acestea și să tânjească și ei să capete fericirea cea simțită de inima celui ce lucrează iubirea cu mădularele lui toate.

O, nu pentru păcat, ci pentru credință vin și stau cei ce stau aproape de Domnul și rămân cu El pe totdeauna, iar această taină este a celor curați cu inima și cu credința, și care gândesc cu multă iubire față de cei ce greșesc, spunându-și lorși că greșeala fraților lor este în ei, nu în frații lor, căci așa este inima celor ce iubesc și nu învinuiesc.

Iar acum îndemn pe poporul Tău din români, Doamne, de la care să ia povață toți fiii neamului român, și le spun lor:

O, nu vă părăsiți țara, voi, fii creștini, și voi, fii români. Pentru nimic și pentru nimeni în lume să nu faceți acest pas. Fie-vă teamă să faceți aceasta și ascultați așa. Acest îndemn vine din cer. Nu călcați peste îndemnul care vine din cer la voi. Pedepsiți în voi dorința de a pleca în țară străină, căci țara binecuvântării Domnului este țara întoarcerii Lui cuvânt după două mii de ani, și e ocrotită de Domnul această țară. Cei ce părăsesc țara aceasta și se duc aiurea, aceia sunt scriși și tot scriși de satana că nu iubesc pe Domnul, Care vine cu sfinții Săi și Se face cuvânt pe vatra neamului român, aici, unde se pune la însămânțat darul credinței, care să răsară pentru cei care vor căpăta acest dar, iar cei cărora le-a fost dăruit, aceia să-l țină, să-l păstreze prin lucrarea iubirii, căci credința este prin iubire zidită în om.

O, multă credință este bolnavă în mulți, și nu oricum poate fi ea însănoșită. Tu, cel ce ai, sau zici că ai credință, ai grijă, o, ai grijă să-i mulțumești ca unui doctor trimis de Domnul la tine celui ce ți-a făcut vreo nedreptate, căci celui smerit și blând îi este bine oricum și oriunde, chiar și în iad de-ar fi. O, dacă tu ești defăimat, și te rogi Domnului pentru cei ce te defăimă, atunci Domnul arată cu multul adevărul la cei ce se smintesc, căci cu cât ne aplecăm mai mult, cu atât ne vedem mai nevrednici și mai aplecați, mai credincioși și mai iubitori, mai rugători și mai strigători după Domnul. O, fiilor, rugați-vă și spuneți cu umilință strigând după Domnul și spunând: „Pleacă, Doamne, cerurile și Te pogoară și vino să ne mântuiești pe noi și vino”. Amin.

O, Te-am binecuvântat, Doamne, învățând pe poporul cuvântului Tău iubirea și credința cea din iubire născută, și care dăinuie pe veci numai în cei smeriți, căci în cei semeți nu dăinuie credința, din pricina iubirii de sine nu dăinuie. Te rog acum, cu aplecare Te rog, dă daruri celor

credincioși, ca să aibă ei putere pentru Tine, și nu pentru ei, căci vai celor ce caută pentru ei pe calea lor cu Tine! Cei ce caută pentru ei pe această cale, aceia nu au iubire, o, nu au, dar pot avea, dacă vor să învețe să aibă.

O, pace Ție, Doamne! Cu duhul smerit rămân și stau înaintea Ta. Acest duh face minuni pentru viața oamenilor, pentru credință în oameni, o, Doamne. Amin.

— Eu sunt Cel blând și Cel smerit cu inima, o, slujitorule credincios, și aceasta este povața Mea cea pentru iubire în om, căci Eu cu pilda Mea sunt Învățător peste om, iar tu Mi-ai semănat cu duhul tău iubitor de oameni. Cine voiește să semene cu Mine nu mai seamănă cu omul, ci se aseamănă lui Dumnezeu prin iubire și prin toate apoi, iar iubirea poate totul. Îți mulțumesc cu aplecare pentru povața ta cea mare peste poporul cuvântului Meu, căci tu mult aplecat ai fost înaintea tuturor cât ai stat între oameni lucrând pilda Mea, și mare ai fost și ești prin aceasta. Plin de smerenie înaintea oamenilor, plină ți-a fost și puterea credinței cu care ai arătat oamenilor minuni mari foarte, dar cei necredincioși au rămas rușinați și și-au întărit pe deasupra cuvântul necredinței lor, căci altfel ei ar fi fost striviți de mulți, și chiar au nevoie de necredință cei ce cad, ca nu cumva să le cadă mintea din pricina disperării, căci cei ce-și arată necredința simt cu putere că se luptă cu Dumnezeu și nu se lasă cu una, cu două, până în clipa când cad biruiți de plata celor lucrate de ei.

O, fiilor, lumea știe că este Crăciunul în această zi, și totul este anapoda pe pământ, după ce au căzut de la locul lor sărbătorile Domnului și ale sfinților Lui. Mă zbat cu toți cei din cer să așezăm la loc pe cele strămutate de la locul lor, și lucrăm în mare taină, căci lucrăm prin cei de rea credință, nu prin cei ce iubesc pe Dumnezeu, dar va fi biruință pentru noi, căci scris este să fie așa, să biruiască Domnul și adevărul.

O, unde se duc, unde se duc cei ce se duc de la Mine, Mă întreb? O, de s-ar întreba și ei aceasta și să vină spre pocăință cât mai este lumină!

Iar noi ne pregătim pentru sărbătoarea Crăciunului, fiilor, și va fi această sărbătoare la locul ei din calendar, căci omului credincios i se cuvine ascultare de Dumnezeu, și va avea omul ascultare, o, fiilor. Amin, amin, amin.

12/25 decembrie 2015